

Arrest

nr. 268 019 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 maart 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 mei 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 28 juli 2020.

1.3. Op 18 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Puerto La Cruz, deelstaat Anzoategui. In 2014 sloot u zich aan bij een jongerenbeweging, La Salida, verbonden aan de politieke partij Voluntad Popular (VP). U nam soms deel aan vergaderingen van de partij die doorgingen in de hoofdzetel in Leggeria. In 2014-2015 nam u tevens in totaal een tiental keer deel aan betogingen. Op 19 mei 2014 werd u tijdens een betoging gearresteerd. U werd een nacht aangehouden bij de politie van Anzoategui. Daar werd u brutaal behandeld. U werd ondervraagd over uw politieke activiteiten. Uw ondervragers wouden u een verklaring laten ondertekenen waarin u erkende verantwoordelijk te zijn voor aangebrachte schade aan overheidsgebouwen. U weigerde aanvankelijk te tekenen, maar u werd dermate onder druk gezet dat u uiteindelijk toch tekende. U werd de dag nadien terug vrijgelaten en diende te beloven niet meer deel te nemen aan protesten. Na 2015 had u het druk met werken en studeren en had u tijdelijk geen politieke activiteiten. Van december 2016 tot maart 2017 deed u in het kader van uw studies rechten stage bij DIMISOC (direccion de misiones sociales), een overheidsdienst. In juni 2017 studeerde u af als advocaat. Na uw stage, toen u niet meer werkzaam was bij de overheid, nam u opnieuw deel aan een vijftal demonstraties. U gedroeg zich weliswaar voorzichtiger bij deze demonstraties. Bij een van deze demonstraties, eind juli of begin augustus 2017, werd een meisje hardhandig aangepakt door politieagenten. U ging samen met enkele andere betogers in protest tegen de agenten. Daarbij herkende u een van de politieagenten die werkzaam was bij DIMISOC. Toen u hem herkende, zonderde u zich af. U wist op dat moment niet of hij u ook herkend had. In de nasleep van deze demonstratie begon u echter dreigbrieven en dreigtelefoontjes te krijgen, waardoor u begreep dat u herkend was. De bedreigingen gingen uit van de colectivos onder de naam TUPAC AMARU. Op 5 september 2017 ging u naar de politie van Anzoategui om klacht in te dienen betreffende de bedreigingen aan uw adres. Op 14 oktober 2017 kwamen een 5 à 7 colectivos op motors naar uw woning. Ze riepen uw naam en gooiden met stenen naar uw woning. Ze riepen dat ze afwisten van de klacht die u had ingediend. Toen andere mensen dichterbij kwamen, vertrokken de colectivos terug. U begreep toen dat het voor u niet meer veilig was. Op 17 oktober 2017 verliet u op legale wijze met uw eigen paspoort Venezuela. U reisde via Colombia naar Chili. Daar kreeg u een tijdelijke verblijfsvergunning. U had daar evenwel te kampen met racisme ten opzichte van Venezolanen en het was voor u niet mogelijk in Chili een langdurige verblijfsvergunning te krijgen. Midden maart 2020 vertrok u uit Chili en reisde u via Colombia en Mexico naar België, waar u aankwam op 16 maart 2020. Op 13 mei 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela gedood te worden door de colectivos die u bedreigden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 8 augustus 2017; een kopie van uw carnet de la patria (vaderlandskaart), uitgereikt op 1 juni 2017; een kopie van uw voltooiingsbrief van uw stage bij DIMISOC, waarin verklaard wordt dat u van 5 december 2016 tot 25 maart 2017 stage liep op de afdeling Human Resources, d.d. 25 maart 2017; een kopie van de klacht die u indiende naar aanleiding van de door u ontvangen bedreigingen bij de politie van Anzoategui, d.d. 5 september 2017; foto's van uw woning waaraan schade werd berokkend; en een kopie van de vluchtgegevens van uw reis van Chili naar België in maart 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw houding in de laatste jaren voor uw vertrek uit Venezuela, de geloofwaardigheid van uw beweerde politiek engagement in 2017 op de helling zet. In maart 2014 nam u voor het eerst deel aan een betoging. In mei 2014 werd u bij een volgende betoging gearresteerd. U stelde in totaal van maart 2014 tot begin 2015 aan een tiental betogingen te hebben deelgenomen (CGVS p. 9). In 2015 en 2016, had u evenwel geen politieke activiteiten meer, omdat u

het te druk had met werken in de winkel van uw ouders en studeren (CGVS p. 9). De vaststelling dat u uw politieke activiteiten niet kon combineren met uw werk en uw studies, getuigt evenwel geenszins van een doorgedreven politiek engagement. Hierbij dient verder opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u tijdens uw studies ervoor gekozen heeft om uw stage aan te vatten bij een overheidsdienst. U schreef namelijk enkel overheidsinstellingen aan om uw stage aan te vatten. Zo schreef u naast DIMISOC ook brieven naar de belastingdienst en de politie (CGVS p. 17). Gevraagd naar uw motivering om bij een van deze diensten te werken, stelde u dat u nu eenmaal verplicht was een stage doen om uw diploma te kunnen krijgen, dat u dacht dat het wel waarde had voor uw diploma en dat u het mooi vond mee te kunnen werken aan de missie van DIMISOC (CGVS p. 17). Echter, gelet op uw negatieve ervaring met de politie in 2014 en uw bewering oppositielid te zijn (ibidem), is uw keuze voor deze diensten bevreemdend, temeer daar u wel andere alternatieven had die u niet ten gronde heeft uitgezocht. Zo stuurde u nooit een brief naar een advocatenkantoor – u kwam niet verder dan mondeling te informeren bij één advocatenkantoor – en heeft u er nooit aan gedacht in de privésector een stage aan te vatten, ofschoon dat wel mogelijk was (CGVS p. 17). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook uw bewering oppositielid te zijn. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw politieke activiteiten. U stelde al uw foto's te hebben verwijderd toen u uw stage bij de overheid aanving (CGVS p. 13, 18). Het is evenwel bevreemdend dat u ook van uw activiteiten in 2017, nadat u uw diploma reeds gekregen had en niet meer werkzaam was bij een overheidsinstelling, geen enkel bewijs kan neerleggen. Uit uw verklaringen bleek immers dat u in het verleden wel degelijk fotomateriaal had van uw deelnames aan politieke marsen en protesten (CGVS p. 18). Tot slot wordt uw anti-regeringsgezindheid ondergraven door het feit dat u recent na het verkrijgen van uw diploma, in juni 2017, nog een nieuwe carnet de la patria aanvraag (document 2 in uw administratieve dossier).

Wat er ook van zij, het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische

vervolgning omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Bovenstaande info gecombineerd met de eerdere vaststelling dat er hoe dan ook twijfels rijzen bij uw beweerde politieke engagement in 2017, maken dat er eveneens de nodige kanttekeningen gemaakt dienen te worden bij de bedreigingen die u gekregen zou hebben in de nasleep van uw deelname aan manifestaties in 2017. Hierbij komt dat ook uw houding omtrent deze bedreigingen de geloofwaardigheid ervan danig op de helling zet. U haalde aan tijdens een betoging herkend te zijn door een politieagent die tevens werkte bij DIMISOC (CGVS p. 16, 18). Nadien kreeg u bedreigingen, uitgaande van de groep colectivos TUPAC AMARU. Het is evenwel uitermate merkwaardig dat u nadien bij de politie klacht indiende, terwijl u reeds tijdens uw deelname aan de manifestatie ervan uitging dat de colectivos samenwerken met de politie (CGVS p. 14, 20). Gevraagd om welke reden u desondanks dergelijke stap ondernam, stelde u dat u toch op een of andere manier diende te vertrouwen op rechtvaardigheid en een goed werkende politie (ibidem). Deze uitleg komt evenwel allerminst overtuigend over, temeer daar u net meende door een politieagent te zijn herkend en ervan uitging dat de politie niet optrad tegen colectivos (CGVS p. 20). Hierbij komt nog dat uit de door u neergelegde klacht blijkt dat u bij de politie openlijk vertelde ervan beticht te worden te hebben deelgenomen aan de anti-regeringsprotesten (document 4 in uw administratieve dossier). Dat u dergelijke informatie zomaar zou meedelen aan de politie, die u eerder al arresteerde vanwege uw deelname aan manifestaties, waarbij u opgedragen werd nooit meer aan anti-regeringsprotesten deel te nemen (CGVS p. 15), is volstrekt onverenigbaar met uw beweerde vrees als opposant te worden beschouwd en voorzichtiger te zijn (CGVS p. 15). Bovendien bent u niet eenduidig over de manier waarop u precies bedreigd werd in de nasleep van de manifestaties. Zo beweerde u aanvankelijk dat, nadat u klacht had ingediend, nog steeds zowel telefonische bedreigingen als dreigbriefjes ontving (CGVS p. 20). Gevraagd wat u deed met de briefjes die u ontving nadat u klacht had ingediend, paste u plotsklaps uw verklaringen aan door te stellen dat u geen dreigbriefjes meer ontving na de klacht. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan te herhalen dat u enkel dreigbriefjes kreeg voordat u naar der politie ging (ibidem). Een louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat evenwel niet om vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, temeer daar u eerder expliciet gevraagd werd of u na uw klacht nog geschreven briefjes ontving, waarop u positief antwoordde (CGVS p. 20). Tot slot dient nog gewezen te worden op de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt (CGVS p. 11-12), wat er eens te meer op wijst dat u niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, die volgens u nochtans uw identiteit doorspeelden aan de colectivos. Deze vaststelling wordt onderschreven door het feit dat er ook na uw vertrek geen enkele indicatie was dat u bejegend zou worden. Zo zijn er na uw vertrek in 2017 geen nieuwe incidenten gebeurd (CGVS p. 7, 20). U stelde weliswaar dat uw familieleden in angst bleven leven en voorzichtig waren (ibidem), uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw ouders en broers na uw vertrek hun dagelijkse leven gewoon konden verderzetten. Uw ouders en broer G.(...) verblijven immers nog steeds op hetzelfde adres in Venezuela en ook uw broer J.(...) bleef na uw vertrek nog twee jaar daar wonen, alvorens naar Chili te verhuizen (CGVS p. 5-6). Luidens uw verklaringen is uw broer bovendien vertrokken omwille van de algemene situatie in Venezuela en stelde u, pas nadat u dit expliciet bevestigd werd, dat uw persoonlijke problemen slechts in zekere zin bijdroegen tot de reden waarom uw broer zich onveilig voelde in Venezuela (CGVS p. 6). Daarenboven blijkt dat uw ouders hun voedingszaak zijn blijven uitbaten tot ze in 2020 ten gevolge van de coronacrisis de zaak dienden te sluiten (CGVS p. 4). Dergelijke houding valt, gelet op het openbare aard van het uitbaten van een winkel, geenszins te stroken met uw bewering dat ook uw familieleden bedreigd werden door colectivos (CGVS p. 16, 20, document 4 in uw administratieve dossier). Het geheel aan bovenstaande argumenten noopt tot de conclusie dat u niet aannemelijk maakte in Venezuela bedreigd te worden door colectivos omwille van uw deelname aan enkele anti-regeringsprotesten in 2017.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Zo blijkt dat u in staat was om hogere studies te volgen en afstudeerde als advocaat (CGVS p. 3). U kon reeds als werknemer aan de slag in een drankenhandel (CGVS p. 3). Daarenboven bezitten uw ouders hun eigen woning en hebben zij daarnaast nog een pand, waarin zij tot aan de coronacrisis een voedingswinkel uitbaatten en hetwelk zij momenteel verhuren (CGVS p. 4-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort en carnet de la patria staven enkel uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt. Het attest van DIMISOC onderschrijft dat u daar een stage deed. Uw vluchtgegevens

bevestigen uw reisroute. Ook deze feiten worden niet betwist. De foto's van de woning waarin verschillende ruiten gebroken zijn, vormen geenszins een objectief bewijs van uw vermeende bedreigingen. Vooreerst blijkt uit deze foto's geenszins dat het effectief om uw woning gaat. Daarenboven valt uit de foto's hoe dan ook niet af te leiden in welke omstandigheden de ruiten van de woning beschadigd werden. Aangaande de klacht die u neerlegde dient tot slot te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft wat gemakkelijk door knip-en plakwerk vervaardigd kan worden en an sich dus weinig bewijswaarde heeft. Dergelijke documenten zijn enkel bewijskrachtig indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaren, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en voert aan dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) verzoekers houding in de laatste jaren voor zijn vertrek uit Venezuela de geloofwaardigheid van zijn beweerde politieke engagement in 2017 op de helling zet vermits (1) verzoekers verklaring als zou hij het in 2015 en 2016 te druk hebben gehad met werken in de winkel van zijn ouders en studeren niet getuigt van een doorgedreven politiek engagement, (2) het bevreemdend is dat hij tijdens zijn studies ervoor gekozen heeft om zijn stage aan te vatten bij een overheidsdienst, temeer daar hij wel andere alternatieven had die hij niet ten gronde heeft onderzocht, (3) het opmerkelijk is dat hij geen enkel begin van bewijs neerlegt van zijn politieke activiteiten, in het bijzonder van zijn activiteiten in 2017 nadat hij zijn diploma kreeg en niet meer werkzaam was bij een overheidsinstelling en (4) verzoekers anti-regeringsgezindheid wordt ondergraven door het feit dat hij recent na het verkrijgen van zijn diploma, in juni 2017, een nieuwe *carnet de la patria* aanvroeg; (ii) hoewel het CGVS niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering, evenwel blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politieke activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij; uit de beschikbare informatie verder blijkt dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard, dat de Venezolaanse regering tracht om dergelijke massademonstraties hardhandig de kop in te drukken, doch nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van

een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming derhalve noodzakelijk blijft; (iii) voormelde vaststellingen maken dat er eveneens de nodige kanttekeningen gemaakt dienen te worden bij de bedreigingen die hij gekregen zou hebben in de nasleep van zijn deelname aan manifestaties in 2017 nu (1) ook verzoekers houding – meer bepaald zijn verklaringen over het indienen van een klacht bij de politie – omtrent deze bedreigingen de geloofwaardigheid ervan danig op de helling zet, (2) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de manier waarop hij precies bedreigd werd in de nasleep van de manifestaties, (3) verzoeker probleemloos met zijn eigen paspoort legaal het land heeft verlaten wat er eens te meer op wijst dat hij niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, (4) uit zijn verklaringen ook niet kan blijken dat er na zijn vertrek enige indicatie was dat hij bejegend zou worden; (iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen; (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (vi) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2014 lid was van de politieke partij “*Voluntad Popular*”, in het kader waarvan hij deelnam aan vergaderingen en protesten. Zo liep hij in de periode van 2014-2015 ongeveer tien keer mee met een protest. Op 19 mei 2014 zou verzoeker gearresteerd zijn tijdens een betoging en een nacht zijn aangehouden. Na 2015 had verzoeker het te druk met werken in de winkel van zijn ouders en studeren, maar in 2017 nam hij opnieuw verschillende keren deel aan protesten. Tijdens één van deze demonstraties zou verzoeker herkend zijn geweest door een politieagent die hij kende van zijn stage. Verzoeker verklaart dat hij in de nasleep van deze demonstratie dreigbrieven en -telefoontjes ontving die uitgingen van de *colectivos*. Nadat verzoeker een klacht ging indienen bij de politie, zouden 5 à 7 *colectivos* op motors naar zijn woning zijn gekomen. Nadat zij verdwenen omdat er andere mensen dichtbij kwamen, besloot verzoeker dat het niet langer veilig voor hem was en zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Venezuela te vrezen te worden gedood door de *colectivos* omwille van zijn politieke activiteiten.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politioneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO

“Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’). Daarbij worden zowel ‘high profile’ als ‘low profile’ activisten geviseerd (EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geviseerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “Venezuela 2020” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 52).

Uit de beschikbare informatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.3. Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd geviseerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden geviseerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.4.3.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal immers op goede gronden op dat verzoeker zijn voorgehouden politieke engagement in 2017 niet aannemelijk weet te maken. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw houding in de laatste jaren voor uw vertrek uit Venezuela, de geloofwaardigheid van uw beweerde politiek engagement in 2017 op de helling zet. In maart 2014 nam u voor het eerst deel aan een betoging. In mei 2014 werd u bij een volgende betoging gearresteerd. U stelde in totaal van maart 2014 tot begin 2015 aan een tiental betogingen te hebben deelgenomen (CGVS p. 9). In 2015 en 2016, had u evenwel geen politieke activiteiten meer, omdat u het te druk had met werken in de winkel van uw ouders en studeren (CGVS p. 9). De vaststelling dat u uw politieke activiteiten niet kon combineren met uw werk en uw studies, getuigt evenwel geenszins van een doorgedreven politiek engagement. Hierbij dient verder opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u tijdens uw studies ervoor gekozen heeft om uw stage aan te vatten bij een overheidsdienst. U schreef namelijk enkel overheidsinstellingen aan om uw stage aan te vatten. Zo schreef u naast DIMISOC ook brieven naar de belastingdienst en de politie (CGVS p. 17). Gevraagd naar uw motivering om bij een van deze diensten te werken, stelde u dat u nu eenmaal verplicht was een stage doen om uw diploma te kunnen krijgen, dat u dacht dat het wel waarde had voor uw diploma en dat u het mooi vond mee te kunnen werken aan de missie van DIMISOC (CGVS p. 17). Echter, gelet op uw negatieve ervaring met de politie in 2014 en uw bewering oppositielid te zijn (*ibidem*), is uw keuze voor deze diensten bevreemdend, temeer daar u wel andere alternatieven had die u niet ten gronde heeft uitgezocht. Zo stuurde u nooit een brief naar een advocatenkantoor – u kwam niet verder dan mondeling te informeren bij één advocatenkantoor – en heeft u er nooit aan gedacht in de privésector een stage aan te vatten, ofschoon dat wel mogelijk was (CGVS p. 17). Deze

vaststellingen ondermijnen dan ook uw bewering oppositielid te zijn. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw politieke activiteiten. U stelde al uw foto's te hebben verwijderd toen u uw stage bij de overheid aanving (CGVS p. 13, 18). Het is evenwel bevreemdend dat u ook van uw activiteiten in 2017, nadat u uw diploma reeds gekregen had en niet meer werkzaam was bij een overheidsinstelling, geen enkel bewijs kan neerleggen. Uit uw verklaringen bleek immers dat u in het verleden wel degelijk fotomateriaal had van uw deelnames aan politieke marsen en protesten (CGVS p. 18). Tot slot wordt uw anti-regeringsgezindheid ondergraven door het feit dat u recent na het verkrijgen van uw diploma, in juni 2017, nog een nieuwe carnet de la patria aanvraag (document 2 in uw administratieve dossier)."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het voor hem onmogelijk was om zijn werk en studies te combineren met zijn politieke activiteiten, dat de financiële en politieke situatie in Venezuela vanaf 2015 verslechterde en hij een keuze moest maken en hij bijgevolg gedwongen was zijn politieke idealen tijdelijk opzij te zetten, beperkt hij zich tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal maar dit zonder voormelde elementen van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dit verweer is dan ook niet dienstig om voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande zijn stage in een overheidsdienst merkt verzoeker in het verzoekschrift voorts op dat Venezuela zich in een problematisch financiële situatie bevond toen hij die stage liep, dat men om stage te kunnen lopen in de particuliere sector goed aanbevolen moest zijn hetgeen voor hem niet het geval was en dat in een advocatenkantoor een vergoeding moest betaald worden door stagemeesters wat in die tijd vrijwel onmogelijk was zodat het voor hem makkelijker was om een stageplaats te vinden in de overheidssector. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Immers, uit verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt dat hij een vrije keuze had met betrekking tot zijn stageplaats, dat hij er niet aan gedacht heeft en zich bijgevolg niet heeft geïnformeerd over de mogelijkheden om bij een privébedrijf aan de slag te gaan, alsook dat uit zijn verklaringen geen doorgedreven inspanning blijkt om een stageplaats te bemachtigen bij een advocatenkantoor waarbij hij geen enkel kantoor schriftelijk aanschreef zoals nochtans de procedure zou zijn om een stageplaats te bemachtigen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17-18). De uiteenzetting in het verzoekschrift kan dan ook niet tornen aan de motivering in de bestreden beslissing.

De Raad merkt in dit verband bovendien nog op dat verzoeker op het CGVS verklaart dat hij foto's, registers en publicaties moest laten verwijderen waaruit bleek dat hij een oppositielid was om zijn stage niet in het gedrang te brengen bij de overheidsdienst DIMISOC (administratief dossier, CGVS, p. 17 en 18). Verzoeker zou vervolgens op basis van zijn brief zijn aanvaard voor de stageplek (*ibid.*, p. 18). Evenwel verklaart verzoeker dat hij op 19 mei 2014 gearresteerd zou zijn geweest tijdens een betoging van de oppositie, waarbij hij verplicht zou zijn geweest om een verklaring te ondertekenen waarin hij erkende verantwoordelijk te zijn voor aangebrachte schade aan overheidsgebouwen (*ibid.*, p. 8 en 15). Bijgevolg kan – daargelaten verzoekers bewering dat hij niet gezien heeft of ze zijn gegevens invoerden in een politiesysteem – niet worden uitgesloten dat verzoekers gegevens, in het bijzonder zijn beweerde politieke activisme voor de oppositie, mogelijk bij de autoriteiten bekend zouden zijn geweest en naar boven zouden komen bij een screening van zijn sollicitatie voor een stageplaats bij een overheidsdienst. Dat dit niet is gebeurd en verzoeker alsnog zijn stage bij deze overheidsdienst kon aanvatten, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden (doorgedreven) politieke activisme.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij alle bewijsmateriaal wilde verwijderen dat zijn politieke betrokkenheid had kunnen aantonen omdat hij zijn stage wilde doen slagen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker met deze argumentatie niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Bovendien brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om te verklaren waarom hij ook niet over foto's of ander bewijsmateriaal beschikt van zijn vermeende politieke activiteiten na zijn stage en na het behalen van zijn diploma in 2017.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de vaststelling dat hij in juni 2017 nog een nieuwe *carnet de la patria* aanvraag en verkreeg, zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de politieke activiteiten van verzoeker, minstens dat geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten die hij in 2017 zou hebben uitgeoefend. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ten gevolge van dit activisme in 2017 zou hebben gekend met *colectivos* (hetgeen eens te meer blijkt uit hetgeen volgt, *infra* punt 2.3.4.3.2.). In zoverre verzoeker politiek actief was in de periode 2014-2015, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een relatief beperkt politiek activisme in 2014-2015. Zo verklaart verzoeker op het CGVS dat hij geen lidkaart had van de partij omdat dit meer iets is voor leiders die een echte rang hebben, terwijl hij slechts deelnam aan manifestaties en geen bepaalde functie had binnen de organisatie (administratief dossier, CGVS, p. 10). Zijn politieke activiteiten zelf omschrijft hij als deelnames aan vergaderingen en manifestaties *“maar niets anders dan het gebruikelijke”* (administratief dossier, CGVS, p. 9). Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs weet voor te leggen van dit politieke engagement, dient te worden opgemerkt dat hij zijn land van herkomst pas in oktober 2017 heeft verlaten zodat eventuele beweerde problemen met de autoriteiten en/of *colectivos* die zouden voortvloeien uit dit activisme uit 2014-2015, niet als dermate ernstig kunnen worden beschouwd dat verzoeker nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van deze problemen. Dit klemt des te meer aangezien verzoeker in de periode hierna nog een stageplaats wist te bemachtigen bij een overheidsdienst.

2.3.4.3.2. Daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende politieke activisme in 2017, slaagt hij er allerminst in om de bedreigingen die hieruit zouden zijn voortgevloeid aannemelijk te maken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt: *“Bovenstaande info gecombineerd met de eerdere vaststelling dat er hoe dan ook twijfels rijzen bij uw beweerde politieke engagement in 2017, maken dat er eveneens de nodige kanttekeningen gemaakt dienen te worden bij de bedreigingen die u gekregen zou hebben in de nasleep van uw deelname aan manifestaties in 2017. Hierbij komt dat ook uw houding omtrent deze bedreigingen de geloofwaardigheid ervan danig op de helling zet. U haalde aan tijdens een betoging herkend te zijn door een politieagent die tevens werkte bij DIMISOC (CGVS p. 16, 18). Nadien kreeg u bedreigingen, uitgaande van de groep colectivos TUPAC AMARU. Het is evenwel uitermate merkwaardig dat u nadien bij de politie klacht indiende, terwijl u reeds tijdens uw deelname aan de manifestatie ervan uitging dat de colectivos samenwerken met de politie (CGVS p. 14, 20). Gevraagd om welke reden u desondanks dergelijke stap ondernam, stelde u dat u toch op een of andere manier diende te vertrouwen op rechtvaardigheid en een goed werkende politie (ibidem). Deze uitleg komt evenwel allerminst overtuigend over, temeer daar u net meende door een politieagent te zijn herkend en ervan uitging dat de politie niet optrad tegen colectivos (CGVS p. 20). Hierbij komt nog dat uit de door u neergelegde klacht blijkt dat u bij de politie openlijk vertelde ervan beticht te worden te hebben deelgenomen aan de anti-regeringsprotesten (document 4 in uw administratieve dossier). Dat u dergelijke informatie zomaar zou meedelen aan de politie, die u eerder al arresteerde vanwege uw deelname aan manifestaties, waarbij u opgedragen werd nooit meer aan anti-regeringsprotesten deel te nemen (CGVS p. 15), is volstrekt onverenigbaar met uw beweerde vrees als opposant te worden beschouwd en voorzichtiger te zijn (CGVS p. 15). Bovendien bent u niet eenduidig over de manier waarop u precies bedreigd werd in de nasleep van de manifestaties. Zo beweerde u aanvankelijk dat, nadat u klacht had ingediend, nog steeds zowel telefonische bedreigingen als dreigbriefjes ontving (CGVS p. 20). Gevraagd wat u deed met de briefjes die u ontving nadat u klacht had ingediend, paste u plotsklaps uw verklaringen aan door te stellen dat u geen dreigbriefjes meer ontving na de klacht. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan te herhalen dat u enkel dreigbriefjes kreeg voordat u naar der politie ging (ibidem). Een louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat evenwel niet om vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, temeer daar u eerder expliciet gevraagd werd of u na uw klacht nog geschreven briefjes ontving, waarop u positief antwoordde (CGVS p. 20). Tot slot dient nog gewezen te worden op de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt (CGVS p. 11-12), wat er eens te meer op wijst dat u niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, die volgens u nochtans uw identiteit doorspeelden aan de colectivos. Deze vaststelling wordt onderschreven door het feit dat er ook na uw vertrek geen enkele indicatie was dat u bejegend zou worden. Zo zijn er na uw vertrek in 2017 geen nieuwe incidenten gebeurd (CGVS p. 7, 20). U stelde weliswaar dat uw familieleden in angst bleven leven en voorzichtig waren (ibidem), uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw ouders en broers na uw vertrek hun dagelijkse leven gewoon konden verderzetten. Uw ouders en broer G.(...) verblijven immers nog steeds op hetzelfde adres in Venezuela en ook uw broer J.(...) bleef na uw vertrek nog*

twee jaar daar wonen, alvorens naar Chili te verhuizen (CGVS p. 5-6). Luidens uw verklaringen is uw broer bovendien vertrokken omwille van de algemene situatie in Venezuela en stelde u, pas nadat u dit expliciet bevestigd werd, dat uw persoonlijke problemen slechts in zekere zin bijdroegen tot de reden waarom uw broer zich onveilig voelde in Venezuela (CGVS p. 6). Daarenboven blijkt dat uw ouders hun voedingszaak zijn blijven uitbaten tot ze in 2020 ten gevolge van de coronacrisis de zaak dienden te sluiten (CGVS p. 4). Dergelijke houding valt, gelet op het openbare aard van het uitbaten van een winkel, geenszins te stroken met uw bewering dat ook uw familieleden bedreigd werden door colectivos (CGVS p. 16, 20, document 4 in uw administratieve dossier). Het geheel aan bovenstaande argumenten noopt tot de conclusie dat u niet aannemelijk maakte in Venezuela bedreigd te worden door colectivos omwille van uw deelname aan enkele anti-regeringsprotesten in 2017."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij geen andere keuze had dan een klacht in te dienen bij de politie, dat hij had gehoopt dat hij effectieve bescherming zou krijgen en dat het feit dat hij geprobeerd heeft om een klacht in te dienen bij de politie hem niet verweten kan worden. De Raad merkt in dit verband op dat, gelet op de door verzoeker geschetste context waarbij hij aangeeft dat de *colectivos* samenwerken met de regering, dat hij dit reeds zag tijdens de manifestatie(s) in 2014, en dat de politie niet optreedt tegen de *colectivos* (administratief dossier, CGVS, p. 20), het niet aannemelijk is dat hij zich tot deze politiediensten zou wenden in de hoop hier bescherming te verkrijgen. Te meer nu hij aangeeft dat hij in 2014 op hardhandige wijze zou zijn gearresteerd door de politie en daarbij gedwongen werd een document te ondertekenen waarin hij erkende verantwoordelijk te zijn voor schade aan overheidsgebouwen, alsook hem werd opgedragen nooit meer deel te nemen aan anti-regeringsprotesten (administratief dossier, CGVS, p. 15). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift in dit verband aanvoert dat hij geen officiële schriftelijke belofte heeft ondertekend, dat hij niet dacht dat zijn verklaringen bij zijn arrestatie in een officieel dossier waren opgenomen en het voor hem geenszins gevaarlijk was te bekenen dat hij verdacht werd van deelname aan anti-regeringsbetogingen, komt hij niet verder dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van blote beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee verzoeker er andermaal niet in slaagt afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen en overwegingen.

Aangaande de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen over de vraag of hij al dan niet nog dreig telefoons en -brieven heeft ontvangen nadat hij zijn klacht had ingediend bij de politie, verklaart verzoeker formeel dat dit niet het geval is nu de *colectivos* rechtstreeks naar zijn huis kwamen. Met de commissaris-generaal moet evenwel worden vastgesteld dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheid te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring zijn dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

Zo verzoeker te dezen nog beargumenteert dat hij nooit een kopie heeft ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud en hij derhalve de juistheid ervan niet heeft kunnen verifiëren, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het administratief dossier blijkt dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt aan verzoeker op 18 november 2020, doch dat op 16 november 2020 een bericht van wijziging van verzoekers woonplaats aan het CGVS werd overgemaakt (administratief dossier, stuk 4, 'bijkomende informatie'). Uit de poststempel van de briefwisseling inzake de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt vervolgens dat verzoeker niet langer gekend was op het oude adres waarheen de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd verzonden. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal blijkt te zijn tekortgekomen in zijn verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5^{quater}, § 2 tweede lid van de Vreemdelingenwet om de overeenkomstig deze bepaling tijdig aangevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker op correcte wijze te betekenen. De Raad merkt op dat, hoewel deze tekortkoming te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, uit lezing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet (tijdig) betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, niet speelt.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoekers vorige advocaat wel degelijk een e-mailbericht ontving met de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 4, 'bijkomende informatie'), dat zijn advocaat de mogelijkheid had om het administratief dossier, en bijgevolg ook de notities van het persoonlijk onderhoud, in te kijken alvorens de zitting plaatsvond door gebruik te maken van zijn inzage-recht, kon verzoeker vervolgens in het kader van de onderhavige

beroepsprocedure in volle rechtsmacht de nodige opmerkingen en aantekeningen formuleren met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud in een aanvullende nota, hetgeen hij echter heeft nagelaten. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Met betrekking tot zijn vertrek benadrukt verzoeker dat hij niet per vliegtuig is vertrokken, maar per auto de Colombiaanse grens is overgestoken, dat de controles niet frequent zijn en hij dus zonder problemen de grens kon oversteken. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bevestigend antwoordt op de vraag of er een paspoortcontrole was toen hij de grens van Venezuela naar Chili overstak (administratief dossier, CGVS, p. 12). Gevraagd hoe deze is verlopen, lijkt verzoeker aan te geven dat deze paspoortcontrole plaatsvond in Colombia. Vervolgens gepeild of het dan mogelijk is om zomaar de grens van Venezuela naar Cucuta (Colombia) over te steken zonder controle, antwoordt verzoeker: “*Het binnenkomen in Colombia moesten bestempeld worden en ook het vertrek uit Venezuela*” (*ibid.*), waaruit wel degelijk naar voor komt dat hij zijn paspoort diende voor te leggen voor de Venezolaanse autoriteiten. Gevraagd of deze paspoortcontrole in Venezuela problemen opleverde, antwoordt verzoeker ontkennend (*ibid.*). Dat verzoeker op legale wijze met zijn eigen paspoort het land heeft verlaten, wijst er dan ook wel degelijk op dat hij niet specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat indien verzoeker dermate door de Venezolaanse autoriteiten zou worden geïsoleerd dat hij heden nood heeft aan internationale bescherming, deze autoriteiten hem niet op legale wijze met zijn eigen paspoort naar het buitenland zouden laten vertrekken.

Verzoeker vervolgt dat hij altijd gearresteerd werd wanneer hij deelnam aan betogingen, dat hij nooit officiële dagvaardingen aan zijn huis heeft ontvangen en dat het bijgevolg, aangezien hij niet langer in Venezuela verblijft, vrij logisch is dat er geen nieuw incident heeft plaatsgevonden. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker verklaart dat hij, na zijn deelname aan een demonstratie in juli of augustus 2017, dreigbrieven en dreigtelefoons begon te krijgen van de *colectivos* en dat er vervolgens enkele leden van de *colectivos* op 14 oktober 2017 naar zijn woning – die hij deelde met zijn ouders en broers (administratief dossier, CGVS, p. 5) – kwamen nadat hij een klacht zou hebben ingediend bij de politie (*ibid.*, p. 13-16). Verzoeker verklaart tevens op het CGVS dat ook zijn familieleden bedreigd werden door *colectivos* (*ibid.*, p. 16 en 20). Gelet op deze verklaringen van verzoeker, waarbij hij voorhoudt dat ook zijn familieleden in het vizier van de *colectivos* zouden zijn gekomen en zij op de hoogte zijn van de woonplaats van zijn familieleden, doet de vaststelling dat er geen enkel incident meer plaatsvond na zijn vertrek uit Venezuela, wel degelijk afbreuk aan de door hem geschetste vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker nog benadrukt dat zijn ouders nog steeds op uiterst voorzichtige en discrete wijze leven en dat de sluiting van hun winkel verband hield met de coronacrisis maar tevens met zijn problemen, kan hij niet overtuigen. Verzoeker maakt op het CGVS immers enkel melding van het feit dat de coronacrisis aan de basis ligt van de sluiting van de winkel van zijn ouders en koppelt daarbij geenszins terug naar zijn eigen vermeende problemen (administratief dossier, CGVS, p. 4). Verder gaat hij volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zijn familie wel degelijk hun dagelijkse leven gewoon konden verderzetten na zijn vertrek uit Venezuela, die hij op geen enkele wijze met een concreet argument weerlegt. Dat het gegeven dat zijn gezin nog in Venezuela verblijft louter het gevolg is van een gebrek aan financiële middelen, betreft een blote *post factum*-bewering waarmee verzoeker evenmin vermag afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen voormelde, pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing zodat de motivering dienaangaande overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn politieke activiteiten door de Venezolaanse autoriteiten en/of *colectivos* werd geïsoleerd.

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Voor zover kan worden aangenomen dat hij in een verleden deelnam aan vergaderingen en manifestaties van de *Voluntad Popular*, blijkt uit het voorgaande dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een politiek engagement waarnam in 2017 en dat zijn eventuele deelname aan enkele protestmanifestaties in 2014-2015 niet van die aard waren dat zij in zijn hoofde aanleiding gaven tot een

gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat hij niet in het vizier staat van de Venezolaanse overheden.

Gelet op de individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn politieke activiteiten in het verleden. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.3.4.5. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort en carnet de la patria staven enkel uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt. Het attest van DIMISOC onderschrijft dat u daar een stage deed. Uw vluchtgegevens bevestigen uw reisroute. Ook deze feiten worden niet betwist. De foto's van de woning waarin verschillende ruiten gebroken zijn, vormen geenszins een objectief bewijs van uw vermeende bedreigingen. Vooreerst blijkt uit deze foto's geenszins dat het effectief om uw woning gaat. Daarenboven valt uit de foto's hoe dan ook niet af te leiden in welke omstandigheden de ruiten van de woning beschadigd werden. Aangaande de klacht die u neerlegde dient tot slot te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft wat gemakkelijk door knip-en plakwerk vervaardigd kan worden en an sich dus weinig bewijswaarde heeft. Dergelijke documenten zijn enkel bewijskrachtig indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaren, quod non in casu.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asieltaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de

nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.2.1. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten en/of *colectivos* te staan in geval van terugkeer.

Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

2.3.5.2.2. De Raad herinnert er verder aan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de Europese en Belgische wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).” (eigen onderlijnen)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof in dit kader:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (eigen onderlijnen)

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht,

sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker is afkomstig uit Puerto La Cruz, deelstaat Anzoategui (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en CGVS, p. 3). Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Anzoategui actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Anzoategui, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET